

DECIZIA nr. 298/2013
privind solutionarea contestatiei formulata de
X,
inregistrata la DGFP-MB sub nr. x

Serviciul solutionare contestatii din cadrul Directiei Generale a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti a fost sesizat de Serviciul reprezentante straine, ambasade si administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul aceleiasi institutii cu adresa nr. x, cu privire la solutionarea contestatiei formulata de **X**, cu sediul in x.

Obiectul contestatiei inregistrata la D.G.F.P.-M.B. sub nr. x, completata prin adresele nr. x, il constituie Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. x emisa de DGFP-MB, comunicata in data de **02.01.2013**, prin care s-a respins la rambursare TVA in suma de x lei, respectiv s-a aprobat la rambursare TVA in suma de x lei.

Societatea contesta numai TVA respinsa la rambursare in suma de x lei.

Avand in vedere dispozitiile art. 205 alin. (1), art. 206, art. 209 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, coroborate cu art. 23 din Directiva 2008/9/CEE din data de 12 februarie 2008, Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de **X**.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, rezulta urmatoarele:

I. In sustinerea contestatiei societatea nerezidenta aduce urmatoarele argumente:

Facturile fiscale emise de X SA mentionate la pozitiile 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 din cererea de rambursare reprezinta costuri cu dobanzi pentru ajutor financiar oferit de societatea nerezidenta clientilor sai romani. Mai exact, sustine pentru clientii sai din Romania plata dobanzilor de leasing de masini in primul an de leasing, motiv pentru care X SA factureaza dobanzile progresive din primul an de leasing catre X.

Intrucat beneficiarii acestor servicii sunt companii din Romania, rezulta ca facturile contin in mod corect TVA 24%.

De asemenea, facturile de la pozitiile 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 din cererea de rambursare contin valorile nete, totale si valorile TVA calculate si in moneda nationala, lei, iar aceste corectii sunt insotite de stampila si semnatura persoanei responsabile din cadrul firmei emitente. Astfel fiecare factura contine 3 stampile si o semnatura pentru a certifica validitatea calculului in moneda nationala, lei.

In sustinerea contestatiei societatea a anexat o factura pentru exemplificare, precum si Conventia de colaborare intre solicitantul X si furnizorul sau din Romania, X SA si Nota informativa referitoare la contractele de colaborare intre X si X SA.

In concluzie, societatea solicita admiterea contestatiei cu privire la TVA in suma de x lei.

II. Prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. x, Serviciul reprezentante straine, ambasade si administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul DGFP-MB a respins la rambursare TVA in suma de x lei, respectiv a aprobat la

rambursare TVA in suma de x lei. Societatea contesta numai TVA respinsa la rambursare in suma de x lei.

III. Luand in considerare documentele existente la dosarul cauzei, constatarile organului fiscal, sustinerile societatii si prevederile legale pe perioada supusa verificarii se retin urmatoarele:

3.1 Referitor la TVA in suma de x lei:

Cauza supusa solutionarii este daca s-a respins corect la rambursare TVA in suma de x lei, in conditiile in care argumentele si documentele depuse de societate in sustinerea contestatiei nu sunt de natura sa modifice constatarile organului fiscal.

In fapt, prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. x, Serviciul reprezentante straine, ambasade si administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul DGFP-MB a respins la rambursare TVA in suma de x lei (pozitiile 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 din cererea de rambursare nr. x), aferenta perioadei 01.01.2011 – 31.12.2011, pe motiv ca achizițiile reprezinta „dobanzi lunare de campanie auto leasing”, care nu sunt impozabile in Romania din punct de vedere al TVA.

In subsidiar organul fiscal a retinut ca facturile nu au indicata TVA in lei – moneda nationala romana, iar corectia acestora nu s-a facut potrivit prevederilor legale.

In drept, in conformitate cu dispozitiile art. 147² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare si pct. 49 din Normele metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004:

Codul fiscal:

"**Art. 147²**. - (1) În conditiile stabilite prin norme:

a) persoana impozabila neînregistrata si care nu este obligata sa se înregistreze în scopuri de TVA în România, stabilita în alt stat membru, **poate solicita rambursarea taxei achitate** pentru importuri si achizitii de bunuri/servicii, efectuate în România. (...)"

Norme metodologice:

"49. (1) În baza art. 147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal orice persoana impozabila nestabilita în România, dar stabilita în alt stat membru, poate beneficia de **rambursarea taxei pe valoarea adaugata achitate** pentru importuri si achizitii de bunuri/servicii efectuate în România. Taxa pe valoarea adaugata se ramburseaza de catre România, statul membru în care au fost achizitionate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, daca persoana impozabila respectiva îndeplineste cumulativ urmatoarele conditii: (...)

(2) **Nu se ramburseaza:**

a) taxa pe valoarea adaugata care, conform Codului fiscal, **a fost facturata incorect** (...).

(3) Se ramburseaza oricarei persoane impozabile nestabilite în România taxa pe valoarea adaugata achitata pentru achizitii de bunuri/servicii, inclusiv pentru importuri, efectuate în România, în masura în care bunurile si serviciile respective sunt utilizate pentru urmatoarele operatiuni:

a) operatiuni rezultate din activitati economice pentru care locul livrării/prestării se considera ca fiind în afara României, **daca taxa ar fi deductibila, în cazul în care aceste operatiuni ar fi fost realizate în România;**

b) operatiuni efectuate catre o persoana care are obligatia de a plati TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2)-(6) din Codul fiscal.

(4) **Dreptul la rambursarea taxei aferente achizitiilor este determinat în temeiul prevederilor art. 145, 145¹ si 146 din Codul fiscal.** (...)

(6) Pentru a obtine o rambursare a TVA în România, **persoana impozabila care nu este stabilita în România adreseaza o cerere de rambursare pe cale electronica** si o înainteaza statului membru în care este stabilita, prin intermediul portalului electronic pus la dispozitie de catre statul membru respectiv. (...)

(22) În cazul în care organul fiscal competent din România considera ca nu are toate informatiile relevante pentru a lua o decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, **poate** cere, pe cale electronica, informatii suplimentare, în special de la solicitant, dar si de la autoritatile competente din statul membru de stabilire, pe parcursul perioadei de 4 luni prevazute la alin. (21). În cazul în care informatiile suplimentare sunt cerute de la o alta sursa decât solicitantul sau o autoritate competenta dintr-un stat membru, cererea se transmite prin mijloace electronice numai daca destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace. Daca este necesar, se pot solicita alte informatii suplimentare. Informatiile solicitate în conformitate cu prezentul alineat pot cuprinde depunerea facturii sau a documentului de import respectiv, în original sau în copie, în cazul în care exista îndoieli întemeiate cu privire la validitatea sau acuratetea unei anumite cereri. În acest caz, plafoanele prevazute la alin. (11) nu se aplica.

(23) Informatiile solicitate în temeiul alin. (22) trebuie furnizate în termen de o luna de la data la care solicitarea de informatii suplimentare este primita de cel caruia îi este adresata. (...)

(34) **Prevederile alin. (1)-(33) transpun prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008** de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adaugata, prevazuta în Directiva 2006/112/CE, catre persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicata în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L44 din 20 februarie 2008."

Din normele legale sus-citate rezulta ca legiuitorul a stabilit o procedura specifica prin care persoanele impozabile stabilite intr-un stat membru pot solicita rambursarea **TVA achitata** pentru livrari de bunurile, prestarile de servicii sau importul de bunuri efectuate in beneficiul lor pe teritoriul unui alt stat membru, solicitare supusa unor conditii specifice acestui tip de rambursare, si anume: persoanele in cauza sa nu fie inregistrate sau sa nu aiba obligatia inregistrarii in scopuri de TVA in statul caruia i se solicita rambursarea, **sa nu efectueze livrari de bunuri sau prestari de servicii in perioada pentru care solicita rambursarea, pentru care locul livrării sau prestării este în statul membru caruia i se solicita rambursarea**, sa depuna o cerere de rambursare in termenul legal si sa indeplineasca anumite formalitati specifice (depunerea cererii pe un format cu un anumit continut, la care se anexeze toate documentele aferente, sa depuna documentele care sa evidentieze taxa in lei achitata de aceasta persoana pentru achizitia a carei rambursare se solicita, sa trimita pe cale electronica copii de pe facturile fiscale în care baza de impozitare este de cel puțin echivalentul în lei a 1000 euro ori în cazul facturilor pentru combustibil de cel puțin 250 euro etc.).

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta ca prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. x, Serviciul reprezentante straine, ambasade si administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul DGFP-MB a respins la rambursare TVA in suma de x lei (pozitiile 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 din cererea de rambursare nr. x), aferenta perioadei 01.01.2011 – 31.12.2011, pe motiv ca achizitiile reprezinta „dobanzi lunare de campanie auto leasing”, care nu sunt impozabile in Romania din punct de vedere al TVA.

In subsidiar organul fiscal a retinut ca facturile nu au indicata TVA in lei – moneda nationala romana, iar corectia acestora nu s-a facut potrivit prevederilor legale.

In speta sunt aplicabile si dispozitiile art. 126 alin (1) si art. 133 alin (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

Codul fiscal:

„Art. 126. - (1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128-130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin. (1), acționând ca atare;

d) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 127 alin. (2).”

„Art. 133 (2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât cel în care persoana își are sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix al persoanei care primește serviciile. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde persoana impozabilă care primește aceste servicii își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.”

Norme metodologice

“13. (1) Pentru stabilirea locului prestării serviciilor potrivit prevederilor art. 133 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, se are în vedere noțiunea de persoană impozabilă, astfel cum este aceasta definită din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. Identificarea altor elemente, cum ar fi faptul că persoana impozabilă realizează operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată sau că aceasta aplică regimul special de scutire pentru întreprinderi mici, nu influențează modul în care regulile care guvernează locul prestării se aplică atunci când persoana impozabilă prestează sau primește servicii. Regulile prevăzute la art. 133 alin. (2) sau (3) din Codul fiscal se aplică numai în situația în care serviciile nu se pot încadra în niciuna dintre excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4)-(8) din Codul fiscal. Dacă serviciile pot fi încadrate în una dintre excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4)-(8), întotdeauna excepția prevalează, nemaifiind aplicabile regulile generale stabilite la art. 133 alin. (2) și (3).”

Având în vedere prevederile legale de mai sus, se retine că sunt operațiuni impozabile în România operațiunile care îndeplinesc cumulativ cele patru condiții legale, respectiv reprezintă o livrare de bunuri sau o prestare de servicii cu plată, livrarea sau prestarea se efectuează în România, de o persoană impozabilă, iar livrările de bunuri și prestările de servicii să rezulte dintr-o activitate economică.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, rezulta următoarele:

1. Pentru perioada 01.04.2011 – 30.06.2011 a fost încheiată o Convenție de colaborare între SC X SA și X, potrivit căreia:

„X este o companie de leasing care, în cursul desfășurării activității comerciale, achiziționează echipamente pe care le pune la dispoziția clienților săi, numiți „utilizatori pentru ca aceștia să le folosească în regim de leasing.”

„Furnizorul este un producător de echipamente interesat în vânzarea de astfel de echipamente în România, cu ajutorul produselor financiare puse la dispoziție de X.”

Art. 2: *„Obiectul convenției: Sprijinul oferit de X importatorului prin produsele financiare oferite în scopul sprijinirii comercializării de mașini noi X 6, X 3 și X CX7.”*

Art. 4: „Produsele financiare ale X care pot fi accesate constau in **leasing financiar** pentru companii (...).”

Art. 6.1: „*Obligatiile furnizorului:*

a) sa recomande si sa foloseasca in comercializarea echipamentelor, doar produse financiare ale X”;

b) sa contracteze si sa achite diferenta dintre dobanda promotionala oferita de X **pentru sprijinirea marketingului dealerului** si dobanda de 8.25 % pe an pentru perioada pana la 30.06.2011”. De asemenea, „facturile pentru diferenta de dobanda vor fi eliberate de X o data pe luna si vor tine cont de conventiile activate in luna anterioara furnizorului.”

2. Potrivit Notei informative din data de 18.01.2013, SC X SA a confirmat faptul ca „toate contractele de leasing incheiate pe o perioada de 12 luni si pentru primele 12 luni din contractele de leasing incheiate pe perioade intre 24 si 60 de luni, din 1 ianuarie 2011 pana in 30 iunie 2011, X a acoperit diferenta dintre dobanda comerciala si cea oferita clientului final.”

3. Se retine ca potrivit dispozitiilor art. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„**Art. 7. - (1)** În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

7. contract de leasing financiar - orice contract de leasing care îndeplinește cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) riscurile și beneficiile dreptului de proprietate asupra bunului care face obiectul leasingului sunt transferate utilizatorului la momentul la care contractul de leasing produce efecte.”

Fata de cele mai sus prezentate rezulta ca, **in vederea sprijinirii marketingului dealerului**, societatea nerezidenta a achitat catre SC X diferenta dintre dobanda promotionala oferita de X si dobanda de 8.25 % pe an pentru perioada pana la 30.06.2011.

Nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a cauzei motivatia societatii potrivit careia beneficiarii serviciilor sunt companii din Romania, cata vreme, astfel cum rezulta din cuprinsul Conventiei de colaborare, anexata la dosarul cauzei, serviciile au ca scop promovarea propriilor produse (masinile X 2, X 6 si X CX7), in schimbul promovarii produselor financiare ale X.

Prin urmare, SC X a emis eronat catre contestatara facturile fiscale cu TVA in cota de 24%, mentionate la pozitiile 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 din cererea de rambursare nr. x, intrucat locul prestarii acestor servicii achizionate nu poate fi incadrat in niciuna dintre exceptiile prevazute de art. 133 alin (4) – (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Astfel ca, in cazul acestor servicii, facturate de societatea din Romania, sunt aplicabile prevederile legale invocate mai sus, respectiv locul prestarii se va considera locul unde respectiva persoană (X) care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice, adica in Austria, motiv pentru care, societatea din Romania trebuia sa factureze fara TVA romanesc aceste servicii si sa tina cont de prevederile art. 155 alin. (5) lit. k) din Codul fiscal, care stipuleaza:

“**Art. 155** (5) Factura cuprinde în mod obligatoriu urmatoarele informatii:

(...) **k)** în cazul în care nu se datorează taxa, trimiterea la dispozițiile aplicabile din prezentul titlu sau din Directiva 112 sau orice altă mențiune din care să rezulte că

livrarea de bunuri sau prestarea de servicii face obiectul unei scutiri sau a procedurii de taxare inversă ».”

Prin urmare, locul prestării serviciilor nefiind în România, se retine că operațiunile efectuate de societatea nerezidentă contestatoare nu sunt impozabile în România, întrucât nu îndeplinesc cumulativ cele patru condiții expres prevăzute la art.126 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Pe cale de consecință, argumentele societății nerezidente privind corectia facturilor nu prezintă relevanță în soluționarea cauzei.

Faptul că în decizia contestată a fost menționat în subsidiar că facturile cuprind taxa pe valoarea adăugată solicitată la rambursare în euro, și nu în lei, este o realitate, acestea fiind anexate în copie la dosarul cauzei. Prin urmare, atasarea de către societatea nerezidentă la contestația formulată și a facturilor fiscale ce cuprind și TVA exprimată în lei nu prezintă relevanță, întrucât, pe de-o parte principalul motiv al respingerii la rambursare a TVA solicitată este nerespectarea condițiilor cumulative prevăzute la art.126 alin.1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, spetei fiindu-i aplicabile prevederile art. 133 alin. (2) din același act normativ, iar pe de altă parte facturile fiscale nu au fost corectate potrivit dispozițiilor legale mai sus invocate.

Trebuie subliniat că societatea **nerezidentă nu a prezentat motivele de drept pe care se întemeiază contestația formulată**, contrar dispozițiilor art. 206 alin (1) lit c) din Codul fiscal.

Având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, precum și prevederile legale aplicabile în perioada verificată, se retine că în mod legal organul fiscal a respins la rambursare TVA în suma de x lei prin Decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile neînregistrate și care nu sunt obligate să se înregistreze în scopuri de TVA în România stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. x, motiv pentru care contestația formulată de X va fi respinsă ca neîntemeiată.

3.2 Referitor la TVA în suma de x lei (x lei – x lei):

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București prin Serviciul soluționare contestații se poate pronunța pe fond asupra acestui capăt de cerere, în condițiile în care societatea nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația.

In fapt, prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr. x, Serviciul reprezentanțe străine, ambasade și administrarea contribuabililor nerezidenți din cadrul DGFP-MB a respins la rambursare TVA în suma de x lei, solicitată prin cererea nr. x, aferentă perioadei 01.01.2011 – 31.12.2011, pe motiv că achizițiile se referă la servicii de telefonie, curierat, xerox, internet, scanări, consum de bauturi, care nu sunt impozabile în România.

Se retine că societatea nerezidentă contestă numai TVA respinsă la rambursare în suma de x lei.

Prin contestația formulată, **societatea** nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază acest capăt de cerere.

In drept, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și art. 213 alin. (5) din Codul de procedură fiscală, republicat:

“Art. 206 - (1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;
- b) obiectul contestației;
- c) **motivele de fapt și de drept**;
- d) dovezile pe care se întemeiază;
- e) semnatura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum și stampila în cazul persoanelor juridice. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoana fizică sau juridică, se face potrivit legii."

« **Art. 213 (5)** Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate, **nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei.** »

De asemenea, pct. 2.5 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 2137/2011:

« **2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept** pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv. »

Se reține că prin contestația formulată, societatea nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază acest capăt de cerere.

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație societatea trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Se reține că în ceea ce privește suma de x lei reprezentând TVA respinsă la rambursare, pe motiv că achizițiile se referă la servicii de telefonie, curierat, xerox, internet, scanări, consum de băuturi, care nu sunt impozabile în România, contestația nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze și nu a invocat niciun articol de lege în apărarea sa.

De asemenea, se reține că, potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consacrat de art.1169 din Codul Civil, potrivit căruia „*cel ce face o propunere înaintea judecătorei trebuie să o dovedească*”.

Astfel, având în vedere cele reținute de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarului.**

Se reține, totodată, că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr. x în dosarul nr. x, Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că *„motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedeplinarea motivelor în același termen duce la respingerea contestației ca nemotivată.”*

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că societatea deși se îndreaptă cu contestația și împotriva sumei de x lei reprezentând TVA respinsa la rambursare, pe motiv ca achizițiile se refera la servicii de telefonie, curierat, xerox, internet, scanari, consum de bauturi, care nu sunt impozabile in Romania, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de acestea, în temeiul art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede:

“(1) Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.”

coroborat cu pct.11.1 lit.b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, citat mai sus, **se va respinge ca nemotivată** contestația formulată de **X**, cu privire la TVA respinsa la rambursare in suma de x lei prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. x emisa de Serviciul reprezentante straine, ambasade si administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul DGFP-MB, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarei cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a înțeles să conteste această sumă, conform prevederilor pct.2.5. din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Pentru considerentele aratate si in temeiul art. 216 alin. (3) din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, pct. 11.5 - 11.7 din Instructiunile aprobate prin OPANAF nr. 2137/2011, art. 145, art. 146, art. 155, art. 147² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare si pct. 49 si 72.1 din Normele metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004

DECIDE

1. Respinge ca neîntemeiata contestatia formulata de **X**, cu privire la TVA respinsa la rambursare in suma de x lei prin Decizia de rambursare a TVA nr. x emisa de Serviciul reprezentante straine, ambasade si administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul DGFP-MB.

2. Respinge ca nemotivata contestația formulată de **X**, cu privire la TVA respinsa la rambursare in suma de x lei prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. x emisa de Serviciul reprezentante straine, ambasade si administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul DGFP-MB.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Tribunalul Bucuresti.